

Азъ тѣ пакъ осѣтихъ днесъ че чувството те лѣжеше, че би могълъ негдѣ отъ Ромъния, около Цанкова, съ дописки и т. п. работи, да се хранутишъ и прекарашъ врѣмето.

— Не, земи си думата назадъ, това смисливахъ нарочно като говорѣхъ съ майора Гуджева, а не отъ себе си — : отъ себе си бѣхъ само слисанъ и страшно ядосанъ заради мжчнотията. Признавамъ само че се слисахъ, колкото нетрѣбваше. Но сега разбирамъ ясно и не се противя — ти видишъ.

— Добрѣ. Но тамъ е пакъ въпросътъ: какво да правимъ?

— Ти говори!

— Бѣгъ да ме убие ако можъ да смисля на тозъ часъ нѣщо. Да се пише пакъ Стамболову? . . . — Той е вѣроятно, злѣ болѣнъ, — при това паданнето му се види като близко. Впрочемъ кой знай? — За него и съ него противъ полк. Николаева сж Кисовъ, Софийскій и Любомскій, Варненскій — бригадни. Може ли Муткуровъ да противостои силомъ на Кобурга? — Ако Стамбуловъ оздрави, възможно е, да не поиска да падне така позорно, каквото прѣдшественниците му. Но всичко това е не ясно и не сигурно, възможно и вѣроятно. Да пратя прошение Кобургу? — нѣма ли пѣкъ то да разсърди Стамболова, не ще ли да противорѣчи на първото? . . . Да ида въ Цариградъ и да припадна Вълковичу? — То би било, може би, най-доброто; Той е консерваторъ и съ Кобурга. Може би той да ми даде най добъръ съветъ: по нѣкога и най хитритѣ сж излѣгватъ, дигрессанти спасяватъ опитния пълководецъ. Могж ли азъ да направя такава операция? — Той може да иска да се допита до Начовича, — а тоя сигурно ще се възпротиви. Впрочемъ за Начовича не смислевамъ точно какво може да рѣши. Всичкото е ако Вълковичъ поѣрра, че азъ съмъ проклетъ Руссия и че отъ нея бѣгамъ. Може би, туй да бѣде изходния пунктъ, то естъ малкия растрогъ, прѣдъ който да можъ да се промъкнж съ лѣжкостъ и съ чрезвичайно самонамаление.

Тая постѣпка би била най-прѣпорѣчителната — и могло би да стане нѣщо, ако само *Господъ* би помогнжлъ.

Дали независимо отъ това да напиша още едно прошение Стамболову? — Едно съмъ вече пратилъ, не ще ли е згодно, съ второ едно да искамъ просто отговоръ?